

О колко е хубаво Търново! Колко ся хубавы и пріятны неговы-тѣ околности! Но Невѣнка ся недоговѣждала за това че тя сама въ утренно-то си облѣкло была отъ всичко по-хубава и по-пріятна. Млада-та ѝ крѣвь раскрѣвена отъ ношиж-тѣ почивкѣ, като ружа отъ ношиж-тѣ хладинж, расхубавявала нѣжны-тѣ ѝ устны и бузицы съ алено румянило, зары-тѣ на слѣнце-то играяли тихо по нейно-то лице и пронизвали прѣзь черны-тѣ ѝ гѣсты-дѣлгы мигли та блещали въ очи-тѣ ѝ по-блескаво отъ брилянты, косж-тѣ ѝ като тьмно-русса коприна ся разрѣсывала по равны-тѣ ѝ рамена и падала небрѣжно по бѣлы-тѣ ѝ полвинѣ открыты гърды. Но скоро прѣлестна-та скромность посвѣнена отъ само-то ясно слѣнце, отъ самый тихъ вѣтрець и отъ украсены-тѣ около стѣны покрывала гърды-тѣ си съ тьнко-бѣло платно, и подирь това събуждала своѣж-тѣ помайчимж, вѣрнж слугынѣ на покойнж-тѣ ѝ майкж: *“Стани мамо! думала Невѣнка, че скоро ще ны повыка тейко на обѣдъ”*, помайчимата ставала, обличала ся и наричала младж-тѣ си господаркж *рано пиленце*, послѣ съ хладкж водж омывала дѣлгж-тѣ ѝ косж, срѣсывала ѣж съ слоновъ гребень, оплитала ѣж на редицы и окытвала главж-тѣ на хубавицж-тѣ съ бисерены подвязскы. И тѣй като ся уреждала и цагыздяла Невѣнка, помолвала ся Богу и сѣдала на гергевь-тѣ да шіе до дѣ ѣж повыквали съ помайчимж ѝ на обѣдъ. Тогазь затваряли враты-тѣ на тремъ-тѣ и отивали при болярина на трапезж-тѣ. Всякой день ли? Ще попыта читатель-тѣ. Да, така е былъ обычай-тѣ на онѣзь отколѣшны години и освѣнъ зимно вѣрме нѣкоя страшна велица, или лѣтѣ силенъ нѣкой дѣждъ съ гърмотевицж що въспирвали по нѣкога хубавж-тѣ дѣвойкж отъ испълненіе-то на нейнж-тѣ набожнж длѣжность, тавсякога ходяла въ черквж, спирала ся на едиж странж прѣдъ иконы-тѣ и съ присърце ся молила Богу; но между това все истървала очи исподъ клепкы та погледвала на-десно и на-лѣво. За-